

Solnyset

'Naturen, det er der, hvor man må køre over 50 km i timen' sagde en af mine studenter. Det var en spøg selvfølgelig, men den rammer vel meget godt vores almindelige brug af ordet natur, som 'det derude' - dvs. noget der i alt fald er et andet sted end os selv.

Men det kan jo ikke være rigtigt. Tag nu sådan noget som et godt gammeldags nys. Sådan et, der starter langsomt med en slags euforisk vibration oppe under hårrødderne, for så pludseligt at forplante sig helt ned i hvad der føles som skulderregionen, hvor det afstedkommer en rystelse af kadaverets øverste del, en rystelse der med et ordentligt heksehyl forsvinder ud gennem næseborene, idet det endog river en del af denne legemsdels særegne indmad med sig ud.

Er nyset måske kultur? Nej vel. Nyset er uforfalsket natur - endog af den skønneste slags. Som barn nød jeg det i fulde drag, og ærgrede mig hvis noget distraherede mig og fik det til at

forsvinde. Senere har man jo desværre lært sig nogle tricks til at beherske det. Kulturens lange arme har stjålet nyset. Og pænt ser det da heller ikke ud, når man må ræse ud til WCet med snottet dryppende ned fra hagen, bare fordi man har glemt sit lommeterklæde. Som en sand naturkraft kommer nyset altid bag på en. Og i alt fald for mig bebuder nyset som regel, at en forkølelse er ved at lægge til kaj - og dermed en naturoplevelse af de absolut mindre skønne.

Max, min mindste pode, har en pudsig vane, som vi har haft svært ved ikke at more os over. Når solens lys falder ind i øjnene på ham, må han nyse. Og han føler sig tydeligvis forulempet af denne naturens pludselige overmanding af den hårdt tilkæmpede kulturelle kontrol med kroppen. Måske er fornøjelsen ved naturkræfterne størst for os andre, der har glemt den møje, det var at overvinde dem.

Man skal i det hele taget ikke overvurdere naturoplevelserne. Når man har nået min alder - og hvem *under 50* ville bruge den vending? - så bliver man faktisk jævnlige irriteret på naturen. Selv ungdommen har sit hyr med den. Tænk bare på den gemene måde, hormonerne allerede tidligt i livet påvirker ens synssans på, så at blikket i kvindeligt selskab undertiden bliver alt andet end politisk korrekt. Det kan skam være slemt, skønt det dog også har sin charme.

Mindre charmerende er det til gengæld, når naturen tager ens krop som gidsel i sit evige forsøg på at gå sin vante gang. Ligevægt kalder vi den tilstand, naturen stræber mod. Ubønhørligt fører den os af sted mod sin bestemmelse, den tilstand hvor intet mere kan ske, fordi det allerede er sket.

Ligevægt er en anden måde at sige ligemeget på. Vi kalder det også døden

.
Uden for er tøjvejret kommet. Isvinteren blev måske alligevel afværget i sidste øjeblik? I alt fald smelter snemasserne nu væk, så man får helt medlidenhed med dem i deres tåbelige forsøg på at holde stand mod naturens omslag. Hvad kan de mon håbe på?

Jeg er på vej til arbejde. Et kort øjeblik dukker vintersolen frem helt lavt over horisonten og skinner mig i øjnene. Pludselig kan jeg ikke beherske mig. Atjuuh siger det, så det gungrer.

Indlevelse er nok den største naturoplevelse, vi mennesker har adgang til.